Eski Eşe El Atma Davasında Ücret

MAHKEME	KARAR TARİHİ	SONUÇ
Yargıtay 7. Hukuk Dairesi	11.05.2026	Onama

ESAS NO	KARAR NO	İLGİLİ HÜKÜMLER
2025/5042	2026/2617	TMK 683, Harçlar K. 16, HMK 362, HMK 370/2, HMK 312

ÖZET

Boşanma sonrası eski eşin davacıya ait dairede kalması üzerine açılan el atma davasında davalı mülkiyete itiraz etmediğinden dava taşınmazın aynına ilişkin sayılmadı; 484.000 TL nispi vekalet ücreti 30.000 TL maktu olarak düzeltildi. Ecrimisil temyizi miktardan reddedildi.

Bu kararın özeti ve değerlendirmesi
savun.av.tr/eski-esin-konutu-bosaltmasi-maktu-vekalet-ucreti-2026-2617/ →

Karar metni

Yargıtay Karar Arama sisteminde yayımlandığı hâliyle, değiştirilmeden aktarılmıştır. Taraf adları kaynakta anonimdir.

7. Hukuk Dairesi 2025/5042 E. , 2026/2617 K.

"İçtihat Metni"

MAHKEMESİ : Samsun Bölge Adliye Mahkemesi 1. Hukuk Dairesi

SAYISI : 2025/1042 E., 2025/2104 K.

İLK DERECE MAHKEMESİ : Amasya 1. Asliye Hukuk Mahkemesi

SAYISI : 2024/303 E., 2025/159 K.

Bölge Adliye Mahkemesi kararı taraf vekilleri tarafından temyiz edilmekle; kesinlik, süre, temyiz şartı ve diğer usul eksiklikleri yönünden yapılan ön inceleme sonucunda, temyiz dilekçesinin kabulüne karar verildikten ve Tetkik Hâkimi tarafından hazırlanan rapor dinlendikten sonra dosyadaki belgeler incelenip gereği düşünüldü:

I. DAVA

Davacı vekili dava dilekçesinde; müvekkili ile davalının boşandığını ve boşanma kararının 14.09.2023 tarihinde kesinleştiğini, bu tarihten sonra davacıya ait olan dava konusu daireyi davalının her hangi bir hakka dayanmaksızın kullanmaya devam ettiğini ileri sürerek, el atmanın

önlenmesine ve boşanma kararının kesinleştiği tarihten itibaren ecrimisil ödenmesine karar verilmesini talep etmiştir.

II. CEVAP

Davalı vekili cevap dilekçesinde; dairenin konut kredisi ile alındığını ve kredi taksitlerinin müvekkili tarafından ödendiğini, taraflar arasında derdest olan mal rejimi tasfiye davasında bu dairenin dava konusu olamadığını, müvekkilinin davacı aleyhinde Amasya 1. Asliye Hukuk Mahkemesinde 2023/516 Esas sayılı sebepsiz zenginleşmeye dayalı alacak davası açtığını, boşanma kararının kesinleşmesinin başlıbaşına taşınmazı kullanan eski eşi kötüniyetli duruma getirmeyeceğini, hayatın olağan akışı gereği davacı eşin müşterek çocukları ile birlikte davalı eski eşin dava konusu konutta kalmasına muvafakat ettiğinin kabulü gerektiğini, ecrimisile hükmedilmesi için davacı eşin verdiği kabul edilen muvafakatini ecrimisil dava tarihinden önce geri aldığını, konuttan çıkarma iradesini ilettiğini ispat etmesi gerektiğini, davacının müvekkilini intifadan men etmediğini belirterek davanın reddini savunmuştur.

III. İLK DERECE MAHKEMESİ KARARI

İlk Derece Mahkemesinin yukarıda tarih ve sayısı belirtilen kararı ile; el atmanın önlenmesi talebi konusuz kaldığından hakkında karar verilmesine yer olmadığına, ecrimisil talebinin reddine, el atmanın önlenmesi davası yönünden açılan davada davacı haklı olduğundan, karar tarihinde yürürlükte bulanan Avukatlık Asgari Ücret Tarifesine göre hesaplanan 484.000,00 TL vekâlet ücretinin davalıdan alınarak davacıya verilmesine, ecrimisil talebinin reddine, ecrimisil davası yönünden karar tarihinde yürürlükte bulanan AAÜT'ne göre hesaplanan 30.000,00 TL vekâlet ücretinin davacıdan alınarak davalıya verilmesine,

IV. İSTİNAF

İlk Derece Mahkemesinin yukarıda belirtilen kararına karşı süresi içinde davacı vekili ve davalı vekili tarafından istinaf başvurusunda bulunulması üzerine Bölge Adliye Mahkemesinin yukarıda tarih ve sayısı belirtilen kararı ile, İlk Derece Mahkemesinin vakıa ve hukuki değerlendirmesinde usul ve esas yönünden kanuna aykırılık bulunmadığı gerekçesiyle istinaf başvurularının esastan reddine karar verilmiştir.

V. TEMYİZ

A. Temyiz Sebepleri

1. Davacı vekili temyiz dilekçesinde; boşanma kararının kesinleşmesinden sonra davalının taşınmazı kullanmaya devam ettiğini, davalının haksız işgalci olması nedeniyle ecrimisile hükmedilmesi gerektiğini, mahkemenin gerekçesinin yerinde olmadığını, taraflar arasında husumet bulunduğunu ve müvekkilinin davalı tarafça taşınmazın kullanılmasına muvafakat ettiği düşüncesinin hayatın olağan akışına aykırı olduğunu ileri sürerek kararın bozulmasını istemiştir.

2. Davalı vekili temyiz dilekçesinde; boşanma kararının kesinleşmesinin müvekkilini taşınmazın kullanımı yönünden kötüniyetli hâle getirmeyeceğini, davacının eski eşe çocukları ile birlikte taşınmazı kullanmak için muvafakat ettiğini kabulü gerektiğini, davacının verdiği muvafakati geri

aldığını müvekkiline bildirmediğini, buna göre müvekkilinin haksız işgalci olmadığını, 21.02.2025 tarihinde taşınmazı kullanmaya son verdiğini, davanın açıldığı tarih itibariyle müvekkili haksız olmadığı için aleyhine nispi vekâlet ücretine hükmedilmesinin hatalı olduğunu ileri sürerek kararın bozulmasını istemiştir.

B. Değerlendirme ve Gerekçe

Taraflar arasındaki uyuşmazlık, el atmanın önlenmesi ve ecrimisil istemlerine ilişkindir.

1. Miktar veya değeri temyiz kesinlik sınırını geçmeyen davalara ilişkin nihai kararlar, 6100 sayılı Hukuk Muhakemeleri Kanunu'nun 362. maddesi uyarınca temyiz edilemez. Temyize konu edilen miktarın kesinlik sınırının altında kalması hâlinde anılan Kanun'un 366. maddesi atfıyla aynı Kanun'un 352/1-(b) hükmü uyarınca temyiz dilekçesinin reddine karar vermek gerekir.

Reddedilen ve davacı tarafça temyize getirilen ecrimisil bedeli 115.573,05 TL olup, davanın açıldığı tarih itibari ile kesinlik sınırı olan 378.290,00 TL'nin altında kalmaktadır. Bu sebeple davacı vekilinin temyiz dilekçesinin reddi gerekir.

2. Davalı vekilinin temyiz itirazına gelince, 4721 sayılı Türk Medeni Kanunu'nun "mülkiyet hakkının içeriği" başlıklı 683. maddesinde; "Bir şeye malik olan kimse, hukuk düzeninin sınırları içinde, o şey üzerinde dilediği gibi kullanma, yararlanma ve tasarrufta bulunma yetkisine sahiptir. Malik, malını haksız olarak elinde bulunduran kimseye karşı istihkak davası açabileceği gibi, her türlü haksız el atmanın önlenmesini de dava edebilir." şeklinde düzenleme mevcuttur.

492 sayılı Harçlar Kanunu'nun "Değer" başlıklı 16/1 hükmünde; "Değer ölçüsüne göre harca tâbi işlemlerde (1) sayılı tarifede yazılı değerler esastır. Müdahalenin men'i, tescil ve tapu kayıt iptali gibi gayrimenkulün aynına taalluk eden davalarda gayrimenkulün değeri nazara alınır."

Müdahalenin men'i ve ecrimisil talepli davaların taşınmazın aynına ilişkin dava olduğu, bu tarz davalarda, 6100 sayılı Kanun'un 120. ve 492 sayılı Kanun'un 16. maddesi uyarınca, dava değerinin ve buna göre alınacak harcın, el atılan yerin değeri ile talep edilen ecrimisil bedelinin toplamından (04.03.1953 tarihli ve 10/2 sayılı İçtihadı Birleştirme Kararı) ibarettir. Dairemizin yerleşik içtihatlarında da el atmanın önlenmesi davaları kural olarak taşınmazın aynına ilişkin dava olarak nitelendirilmekte ve bu davalar yönünden 492 sayılı Kanun'un 16. maddesi uyarınca taşınmazın değeri üzerinden nispi harca ve vekâlet ücretine hükmedilmesi gerektiği kabul edilmektedir. Bununla birlikte; müdahalenin men'i davalarının tamamının, taşınmazın aynına ilişkin dava olarak kabul edilmesi doğru olmayıp taraflar arasındaki ihtilafın yani; men'i müdahale davasının davalısının, dava konusu taşınmaz üzerinde mülkiyet iddiasında bulunup bulunmadığının, her somut uyuşmazlıkta belirlenmesi gerekir.

Bu belirleme sonucunda, dava taşınmazın aynına ilişkin ise, harcında gayrimenkulün değerine göre belirleneceği açıktır. Bir başka ifadeyle; yukarıda anılan hükümle taşınmazın değerinin esas alınacağı davalar tek tek sayılmak suretiyle değil bazı örnekler verilmek suretiyle ancak sonuç olarak temel kıstas gayrimenkulün aynına taalluk eden dava olarak belirlenmiştir. Burada dikkat edilecek husus, hükümde müdahalenin men'i davası bir belirleyeci kriter olarak değil, belirleyici kriter olan taşınmazın aynına ilişkin dava esasının bir örneği olarak gösterilmiştir.

Gerçekten de müdahalenin men'i davalarının önemli bir kısmına bakıldığında, davacı taraf mülkiyet hakkına dayanmakta, karşı taraf davalı da taşınmazda davacının değil kendisinin mülkiyet hakkının bulunduğu, davacının mülkiyet kaydının yolsuz veya hukuka aykırı olarak oluştuğu yönünde ihtilaf çıkarmaktadır. Bu çerçevede bu nevi müdahalenin men'i davalarının taşınmazın aynına ilişkin olduğu hususunda hiçbir kuşku bulunmamaktadır.

Ancak el atma davalarının tamamı bu niteliğe sahip olmayıp bazılarında davacı taraf mülkiyet hakkına dayanmakta iken davalı taraf ise evlilik, kira ilişkisi vb. şahsi hakka dayanmakta, bu bağlamda taşınmazın mülkiyetinin davacıya ait olduğunu davalı da kabul etmekte, taraflar arasında taşınmazın mülkiyeti üzerinde bir ihtilaf bulunmamaktadır. Bir başka ifadeyle; taşınmazın kime ait olduğu hususunda taraflar arasında bir uyuşmazlık, dolayısıyla bir dava bulunmamaktadır. Bu nedenle bu davaların da taşınmazın aynına ilişkin olduğu kabul edilerek, harç ve vekâlet ücretinin taşınmazın toplam değeri üzerinden hesaplanmasının, tarafların hak arama ve savunma hakkını ölçüsüz biçimde ihlal etmesi söz konusu olacağı gibi, bu durum gerek hakkaniyetle ve gerekse de mevzuatımızın bu konuyla ilgili genel sistemiyle bağdaştırılması mümkün olmayan sonuçları ortaya çıkartabilecektir.

Bu çerçevede; her iki tarafın da taşınmaz mülkiyetinin davacıya ait olduğunu benimsediği, dolayısıyla taşınmazın mülkiyeti konusunda aralarında uyuşmazlığın/ihtilafın bulunmadığı davalarda, dava konusunun taşınmazın aynına müteallik olmadığının kabul edilmesi gerekir. Söz konusu Kanun maddesinin de yorum yapmaya elverişli olması karşısında kanun koyucunun buradaki muradının sadece taşınmazın aynına ilişkin olan davalara yönelik müdahalenin men'i davasına örnek göstermek olduğu, yoksa taşınmazın aynının ihtilaflı olmadığı müdahalenin men'i davalarında, ihtilaf konusu ne ise onun dava değeri olarak belirlenmesini, bu çerçevede örneğin kira ilişkisinin bulunduğu durumlarda ecrimisil bedeli üzerinden harç ve vekâlet ücretine hükmedilmesini amaçladığı kabul edilmelidir.

Somut olayda; davacı mülkiyet hakkına dayanarak dava konusu taşınmaza el atmanın önlenmesi talebinde bulunmuş, davalı taraf ise, davacı ile müşterek çocukları bulunduğunu, taşınmazda oturmaları için davacının muvafakati bulunduğunu savunmuştur. Yukarıda anılan hususlar göz önüne alındığında taşınmaz mülkiyetinin davacıya ait olduğu hususunda bir ihtilaf bulunmadığı gibi, davalının bu yönde bir savunması da mevcut değildir. Bu itibarla; dava konusu taşınmazın aynına ilişkin bir ihtilaf mevcut olmadığından, maktu oranda harç hesaplanması ve davacı yararına AAÜT ekinde mevcut tarifenin, ikinci kısım, ikinci bölümünde yer alan Asliye Mahkemelerinde takip edilen davalar için belirlenen maktu vekâlet ücretine hükmedilmesi gerekirken, el atılan taşınmazın değeri üzerinden üzerinden davacı yararına vekalet ücretine hükmedilmesi doğru değildir.

3. Hükmün bu nedenle bozulması gerekmekte ise de; bu hatanın giderilmesi yeniden yargılama yapılmasını gerektirmediğinden, 6100 sayılı Kanun'un 370/2 hükmü gereğince İlk Derece Mahkemesi hüküm sonucunun aşağıdaki şekilde değiştirilerek ve düzeltilerek onanmasına karar verilmiştir.

VI. KARAR

Açıklanan sebeplerle;

1. Davacı vekilinin temyiz dilekçesinin miktardan REDDİNE,

2. Davalı vekilinin yukarıda belirtilen temyiz itirazının kabulü ile, Temyiz olunan İlk Derece Mahkemesi kararına karşı istinaf başvurusunun esastan reddine ilişkin Bölge Adliye Mahkemesi kararının ORTADAN KALDIRILMASINA,

3. İlk Derece Mahkemesi kararının hüküm fıkrası (7) numaralı bendinin hükümden çıkarılarak yerine "Davacı taraf kendisini vekil ile temsil ettirdiğinden karar tarihinde yürürlükte bulunan AAÜT gereği 30.000 TL maktu vekâlet ücretinin davalıdan alınarak davacıya verilmesine" ibarelerinin yazılması suretiyle hükmün DEĞİŞTİRİLEREK ve DÜZELTİLEREK ONANMASINA,

Peşin alınan temyiz karar harcının istek hâlinde ilgililere iadesine,

Dosyanın İlk Derece Mahkemesine, kararın bir örneğinin Bölge Adliye Mahkemesine gönderilmesine,11.05.2026 tarihinde kesin olmak üzere oy çokluğuyla karar verildi.

KARŞIOY

Dava, mülkiyet hakkına dayalı elatmanın önlenmesi ve ecrimisil isteklerine ilişkindir.

Öncelikle, elatmanın önlenmesi davasında hükmedilmesi gereken harç ve vekalet ücretiyle ilgili yasal düzenlemelere değinmekte yarar vardır.

Türkiye Cumhuriyeti Anayasası’nda “Mülkiyet hakkı” başlığı altındaki 35. maddesinde:

“Herkes, mülkiyet ve miras haklarına sahiptir.

Bu haklar, ancak kamu yararı amacıyla, kanunla sınırlanabilir.

Mülkiyet hakkının kullanılması toplum yararına aykırı olamaz” şeklinde düzenlenmiştir.

“Vergi Ödevi” başlıklı 73. maddesinin 3. fıkrasında “Vergi, resim, harç ve benzeri mali yükümlülükler kanunla konulur, değiştirilir veya kaldırılır” hükmü yer almaktadır.

4721 sayılı Türk Medeni Kanununun “Mülkiyet hakkının içeriği” başlıklı 683. maddesi “Bir şeye malik olan kimse, hukuk düzeninin sınırları içinde, o şey üzerinde dilediği gibi kullanma, yararlanma ve tasarrufta bulunma yetkisine sahiptir. Malik, malını haksız olarak elinde bulunduran kimseye karşı istihkak davası açabileceği gibi, her türlü haksız elatmanın önlenmesini de dava edebilir” hükmünü taşımaktadır.

6100 sayılı Hukuk Muhakemeleri Kanununda; “Taşınmazın aynından doğan davalarda yetki” başlığı altıda düzenlenen 12. maddenin 1. fıkrası:

“Taşınmaz üzerindeki ayni hakka ilişkin veya ayni hak sahipliğinde değişikliğe yol açabilecek davalar ile taşınmazın zilyetliğine yahut alıkoyma hakkına ilişkin davalarda, taşınmazın bulunduğu yer mahkemesi kesin yetkilidir” hükmünü içermektedir.

“Harç ve gider avansının ödenmesi” başlığı altında 120. maddesinin 1. bendindeki; “Davacı, yargılama harçları ile her yıl Adalet Bakanlığınca çıkarılacak gider avansı tarifesinde belirlenecek olan tutarı, dava açarken mahkeme veznesine yatırmak zorundadır” hükmüyle davacının dava açarken harç yatırmak zorunda olduğu vurgulanmıştır.

“Feragat ve kabul hâlinde yargılama giderleri” başlıklı 312. maddesinde:

“(1) Feragat veya kabul beyanında bulunan taraf, davada aleyhine hüküm verilmiş gibi yargılama giderlerini ödemeye mahkûm edilir. Feragat ve kabul, talep sonucunun sadece bir kısmına ilişkin ise yargılama giderlerine mahkûmiyet, ona göre belirlenir.

(2) Davalı, davanın açılmasına kendi hâl ve davranışıyla sebebiyet vermemiş ve yargılamanın ilk duruşmasında da davacının talep sonucunu kabul etmiş ise yargılama giderlerini ödemeye mahkûm edilmez” biçiminde düzenleme yapılmıştır.

“Yargılama giderlerinin kapsamı” başlığı altındaki 323. maddesinde “başvurma, karar ve ilam harçları” ile “vekille takip edilen davalarda kanun gereğince takdir olunacak vekâlet ücreti” yargılama giderleri içerisinde sayılmıştır.

“Yargılama giderlerinden sorumluluk” başlıklı 326. maddesi:

“(1) Kanunda yazılı hâller dışında, yargılama giderlerinin, aleyhine hüküm verilen taraftan alınmasına karar verilir.

(2) Davada iki taraftan her biri kısmen haklı çıkarsa, mahkeme, yargılama giderlerini tarafların haklılık oranına göre paylaştırır.

(3) Aleyhine hüküm verilenler birden fazla ise mahkeme yargılama giderlerini, bunlar arasında paylaştırabileceği gibi, müteselsilen sorumlu tutulmalarına da karar verebilir” şeklinde kural olarak yargılama giderlerinden aleyhine hüküm verilenin sorumlu tutulması gerektiğini açıklamaktadır.

Aynı Yasanın 327. maddesinde “Dürüstlük kuralına aykırılık sebebiyle yargılama giderlerinden sorumluluk” ve 329. maddesinde “Kötüniyetle veya haksız dava açılmasının sonuçları” hüküm altına alınmıştır.

“Vekâlet ücretinin taraf lehine hükmedilmesi” başlığı altındaki 330. maddesi de “Vekil ile takip edilen davalarda mahkemece, kanuna göre takdir olunacak vekâlet ücreti, taraf lehine hükmedilir” biçiminde düzenlenmiştir.

“Esastan sonuçlanmayan davada yargılama gideri” başlıklı 331/1. maddesinde:

“Davanın konusuz kalması sebebiyle davanın esası hakkında bir karar verilmesine gerek bulunmayan hâllerde, hâkim, davanın açıldığı tarihteki tarafların haklılık durumuna göre yargılama giderlerini takdir ve hükmeder” şeklinde düzenleme yapılmıştır.

“Yargılama giderlerine hükmedilmesi” başlığı altındaki 332. maddesindeki,

“(1) Yargılama giderlerine, mahkemece resen hükmedilir.

(2) Yargılama gideri, tutarı, hangi tarafa ve hangi oranda yükletildiği ve dökümü hüküm altında gösterilir.

(3) Hükümden sonraki yargılama giderlerini hangi tarafın ödeyeceği, miktarı ve dökümü ile bu giderlerin hangi tarafa yükletileceği, mahkemece ilamın altına yazılır" biçimindeki hükümle, mahkemece yargılama giderlerine resen hükmedileceği öngörülmüştür.

Öte yandan, 492 sayılı Harçlar Kanununun 2. maddesinin ilk fıkrası, "Yargı işlemlerinden bu kanuna bağlı (1) sayılı tarifede yazılı olanları, yargı harçlarına tabidir" düzenlemesini içermektedir. 11. maddesinde de:

"Genel olarak yargı harçlarını davayı açan veya harca mevzu olan işlemin yapılmasını istiyen kişiler ödemekle mükelleftir.

Vasinin hesabının görülmesi dolayısiyle alınacak harçlar, vesayet altındaki şahsa izafeten vasiden alınır.

Herhangi bir istek olmaksızın resen yapılacak işlemlere ait harçlar, aksine hüküm yoksa, lehine işlem yapılan kişilerden alınır" şeklinde harç mükelleflerine yer verilmiştir.

"Harç Alma Ölçüleri ve Nispetleri Harç alma ölçüleri" başlığı altındaki 15. maddesi:
"Yargı harçları (1) sayılı tarifede yazılı işlemlerden değer ölçüsüne göre nispi esas üzerinden, işlemin nev'i ve mahiyetine göre maktü esas üzerinden alınır."

"Değer esası" başlıklı 16. maddesi:

"Değer ölçüsüne göre harca tabi işlemlerde (1) sayılı tarifede yazılı değerler esastır. Müdahelenin men'i tescil ve tapu kayıt iptali gibi gayrimenkulün aynına taallük eden davalarda gayrimenkulün değeri nazara alınır.

Gayrimenkulün aynına taallük eden davalarda ecrimisil ve tazminat gibi taleplerde de bulunulduğu takdirde harc, gayrimenkulün değeri ile talebolunan tazminat ve ecrimisil tutarı üzerinden alınır.

Değer tayini mümkün olan hallerde dava dilekçelerinde değer gösterilmesi mecburidir. Gösterilmemişse davacıya tesbit ettirilir. Tesbitten kaçınma halinde, dava dilekçesi muameleye konmaz.

Noksan tesbit edilen değerler hakkında 30 uncu madde hükmü uygulanır."

"Tahliye davalarında değer" başlığı altındaki 17. maddesi:

"Gayrimenkulün tahliyesi davalarında, yazılı mukavele olsun veya olmasın bir yıllık kira bedeli üzerinden karar ve ilam harcı alınır."

"Harcın nispeti" başlıklı 21. maddesi:

"Yargı harçları (1) sayılı tarifede yazılı nispetler üzerinden alınır."

"Davadan feragat, davayı kabul veya sulh" başlığı altındaki 22. maddesi:

“Davadan feragat veya davayı kabul veya sulh, muhakemenin ilk celsesinde vuku bulursa, karar ve ilam harcının üçte biri, daha sonra olursa üçte ikisi alınır” şeklinde düzenlenmişlerdir.

Aynı Yasanın “Nispi harclarda ödeme zamanı” başlıklı 28. maddesinde de, (1) sayılı tarifede yazılı nispi harçların ödeme zamanlarına yer verilmiştir.

“Noksan tesbit edilen değer üzerinden harcın ödenmesi” başlığı altındaki 30. maddesi:
“Muhakeme sırasında tesbit olunan değerin, dava dilekçesinde bildirilen değerden fazla olduğu anlaşılırsa, yalnız o celse için muhakemeye devam olunur, takip eden celseye kadar noksan değer üzerinden peşin karar ve ilam harcı tamamlanmadıkça davaya devam olunmaz. Hukuk Usulü Muhakemeleri Kanununun 409 uncu maddesinde gösterilen süre içinde dosyanın muameleye konulması, noksan olan harcın ödenmesine bağlıdır.”

“Harcı ödenmiyen işlemler” başlıklı 32. maddesi:

“Yargı işlemlerinden alınacak harclar ödenmedikçe mütaakıp işlemler yapılmaz. Ancak ilgilisi tarafından ödenmiyen harcları diğer taraf öderse işleme devam olunmakla beraber bu para muhakeme neticesinde ayrıca bir isteğe hacet kalmaksızın hükümde nazara alınır” hükümlerini içermektedir.

(1) sayılı tarifenin yargı harçları bölümünün A bendinde düzenlenen mahkeme harçlarına ilişkin III. alt bendinde “Karar ve ilam harcı : 1. Nispi harç: a) Konusu belli bir değerle ilgili bulunan davalarda esas hakkında karar verilmesi halinde hüküm altına alınan anlaşmazlık konusu değer üzerinden (Uygulanan Miktar - Binde 68,31) (Kanunla Getirilen Miktar - Binde 36)” şeklinde ve 2. Maktu harç: a) 1 inci fıkra dışında kalan davalarla, taraf teşkiline imkan bulunmayan davalarda verilen esas hakkındaki kararlarla, davanın reddi kararı ve icra tetkik mercilerinin 1 inci fıkra dışında kalan kararlarında (Uygulanan Miktar - 732,00 TL.) (Kanunla Getirilen Miktar - 60.000 TL.(ETL))” şeklinde belirtilmiştir.
Avukatlık Asgari Ücret Tarifesinde de, “Davanın konusuz kalması, feragat, kabul ve sulhte ücret” başlıklı 6.maddesi:

“Anlaşmazlık, davanın konusuz kalması, feragat, kabul, sulh veya herhangi bir nedenle; ön inceleme tutanağı imzalanıncaya kadar giderilirse, bu Tarife hükümleriyle belirlenen ücretlerin yarısına, ön inceleme tutanağı imzalandıktan sonra giderilirse tamamına hükmolunur. Bu madde yargı mercileri tarafından hesaplanan akdi avukatlık ücreti sözleşmelerinde uygulanmaz” biçiminde düzenlenmiştir.

Görüldüğü gibi yukarıda belirtilen yasa hükümleri; sistematik, birbirlerine paralel, uyumlu ve açık hükümler içermektedir.

Değinilen yasal düzenlemelerden sonra harcın unsurları üzerinde durmakta da fayda bulunmaktadır. Bu bağlamda, “harçlar, devlet tarafından sunulan kamu hizmetlerinden kendi özel menfaatlerine ilişkin olarak yararlanan kişilerin, bu yararlanmaları karşılığında kamu hizmetinin maliyetine belli ölçüde katılmaları amacıyla kanunla düzenlenen mali yükümlülüklerdir” şeklinde tanımlanabilir. Harçların gerekçe ve amaçları, devletin özel bir kişiye veya kuruma sunduğu adli, idari, noterlik, pasaport veya tapu gibi hizmetlerden doğan maliyete, bu hizmetten doğrudan

yararlananın katılması suretiyle, kamu harcamalarına kaynak sağlanması, toplumsal adaletin sağlanması ve kamu hizmetlerinden yararlanma haklarının kötüye kullanılmasının önlenmesi şeklinde açıklanabilir. (Yargı ve İcra Harçları, ..., 2. Baskı, 2009).

07.12.1964 tarih ve 3/5 sayılı İçtihadı Birleştirme kararında da; "... Harç, Özel ve tüzel kişilerin, özel çıkarlarına ilişkin olarak kamu kuruluşlarının hizmetlerinden yararlanmaları karşılığın da yaptıkları ödemelerdir. Bir hizmetin harç konusu olabilmesi için:

a) Kişinin bir kamu kuruluşundan yararlanması,

b) Kişiye kamu eliyle özel bir çıkar sağlanması,

c) Kamu idaresinin kişinin bir işiyle uğraşması gerekir.

Harca konu işlem; hangi gün yapılırsa o tarihle uygulanan Harçlar Kanununa bağlı tarife uyarınca harç alınır veya bir harç tan bağışıklık (muaflık) söz konusu olup olmayacağı, o gün yürürlükte bulunan hükümlere göre belli edilir; çünkü, Devlet tarafından (harç) adı altında bir para alınabilmesi veya harçtan bağışıklığın söz konusu olabilmesi, harca konu işlemin gerçekleşmesini bağlıdır...

...Burada davanın uzun sürmesi ve yeni yasanın bazı harçları artırılmış bulunması sonucunda harç ödevlilerinin durumlarının ağırlaştırılmış olacağı ve bunun haklı görülemeyeceği gibi bir düşünceye de yer yoktur; zira, harçlar sonuçta davada haksız çıkana yükletilecektir ve bir dava sırasında haksız davranışta bulunmuş her kimsenin haksız davranışının bütün sonuçlarından, bunları önceden bilmesi mümkün olsun veya olmasın, sorumlu tutulması, hukukun genel kurallarından olup, usul yasalarındaki dava giderlerinin haksız çıkan tarafa yükletilmesine ilişkin hükümler (mesela, Hukuk Yargılamaları Usulü Yasasının 417 nci maddesi hükmü), bu ilkeye dayanmaktadır ve harcın dava giderlerinden birisi olduğu da Hukuk Yargılamaları Usulü Yasasının 423 üncü maddesinden açıkça anlaşılmaktadır. Sözün kısası, haksız yere, dava açmış veya haksız yere savunmada bulunmuş kimse, harç bakımından, bir kazanılmış hak ileri süremez ve onun haksız davranışının sonuçlarından sorumlu tutulmasında da adalete aykırı bir yön düşünülemez..." açıklamalarına yer verilmiştir.

Bilindiği üzere; dava açan davacıdan alınan harç, devletin adli hizmetinden yararlanması karşılığında bu hizmetin finansmanına katkı sağlaması amacıyla ve Harçlar Kanunu gereğince alınmaktadır. Harçlar Yasası uyarınca, davalının davayı kabul veya davacıyla sulh olması veya davanın konusuz kalması haricindeki beyan ve savunmasının alınması gereken karar ve ilam harç miktarına etkisi bulunmamaktadır. Harç ve yargılama giderlerinden sorumluluk ise 6100 sayılı Hukuk Muhakemeleri Kanununda ayrıntılı olarak düzenlenmiştir.

Diğer taraftan, Harçlar Kanunu, "konusu belli bir değerle ilgili bulunan davalarda esas hakkında karar verilmesi halinde hüküm altına alınan anlaşmazlık konusu değer üzerinden" nispi karar ve ilam harcı alınmasını öngörmüş, değer esası başlıklı 16. maddesinde de açıkça taşınmazlar hakkında açılan "elatmanın önlenmesi" davasında çekişmeli taşınmazın değerinin nazara alınacağını hükme bağlamıştır. 16. maddenin ilk fıkrasında "elatmanın önlenmesi" davası gayrımenkulün aynına ilişkin davalar arasında açıkça sayılmış, ikinci fıkrasında da bu husus, gayrimenkulün aynına taalluk eden davalarda ecrimisil ve tazminat gibi taleplerde de bulunulduğu

takdirde harcın, gayrimenkulün değeri ile talep olunan tazminat ve ecrimisil tutarı üzerinden alınacağına ilişkin hükümle teyit edilmiştir.

6100 sayılı Hukuk Muhakemeleri Kanununun 12. maddesinde de taşınmazın aynından doğan davalar, “taşınmaz üzerindeki ayni hakka ilişkin veya ayni hak sahipliğinde değişikliğe yol açabilecek davalar ile taşınmazın zilyetliğine yahut alıkoyma hakkına ilişkin davalar” şeklinde tanımlanmıştır.

Yine, İçtihadı Birleştirme Hukuk Genel Kurulu’nun 04.03.1953 tarih ve 1951/10 esas, 1953/2 karar sayılı “Açılan dava, arsaya elatmanın önlenmesiyle birlikte, arsa üzerindeki binanın yıktırılması istemini de kapsıyorsa görevin, her ikisinin kıymeti toplamı üzerinden belirlenmesi gerekir” şeklindeki içtihadı, 1086 sayılı Hukuk Muhakemeleri Kanunu kapsamında görülen davalarda sapma göstermeden uygulanılmış; 6100 sayılı Hukuk Muhakemeleri Kanunu uygulamasında da, mülkiyet hakkına dayalı taşınmaza vakî elatmanın önlenmesi davalarının “taşınmazın aynından kaynaklanan davalar” olduğu ve dava değerinin de, dava konusu taşınmazın dava tarihindeki değeri olduğu kabul edilerek istikrarlı uygulama sürdürülmüştür. Nitekim, 6100 sayılı Hukuk Muhakemeleri Kanununun 341. maddesinin 2. bendinde yer alan “istinaf yolu kesinlik sınırı” ile 362. maddesinin 1. bendinin “a” fıkrasında yer alan “temyiz kesinlik sınırı” bakımından esas alınan “miktar veya değer” bakımından da bu değere göre değerlendirme yapılagelmiştir. Ayrıca 6100 sayılı Hukuk Muhakemeleri Kanununun 362. maddesinin 1. bendinin “b” fıkrasında kira ilişkisinden doğan davalar bakımından farklı değer esası benimsenmiştir. Sonuç olarak; öteden beri tüm içtihatlar, elatmanın önlenmesi davalarında, gerek harcın tayini gerekse kanun yollarına başvuru kısıtlamalarından olan “miktar ve değer” konusunda, çekişmeli taşınmazın dava tarihindeki değerinin dikkate alınması gerektiği yönündedir.

Anayasa Mahkemesi’nin 06.11.2025 tarih ve 166/219 sayılı kararında “Mülkiyet hakkı ekonomik değer ifade eden ve değeri parayla ölçülebilen her türlü mal varlığı hakkını kapsamaktadır. Mülkiyet hakkı; kişiye başkasının hakkına zarar vermemek ve kanunların koyduğu sınırlamalara uymak koşuluyla sahibi olduğu şeyi dilediği gibi kullanma, semerelerinden yararlanma ve tasarruf etme imkânı veren bir haktır. Bu bağlamda malikin mülkünü kullanma, semerelerinden yararlanma ve mülkü üzerinde tasarruf etme yetkilerinden herhangi birinin kısıtlanması veya mülkünden yoksun bırakılması mülkiyet hakkına sınırlama teşkil eder (AYM, E.2021/9, K.2022/4, 26/1/2022, §§ 26, 27; E.2021/128, K.2022/68, 1/6/2022, §§ 17, 18; E.2022/61, K.2022/101, 8/9/2022, § 22).” şeklinde açıklamalara yer verilmiştir.

Gerçekten de, mülkiyet hakkı sahibinin maliki olduğu taşınmaza haklı ve geçerli bir neden olmaksızın elatan kişi aleyhine açtığı müdahalenin men’i davası, Türk Medeni Kanunu’nun 683. maddesine dayalı mülkiyet hakkından kaynaklanan ve mülkiyet hakkının korunması amacıyla, mülkiyet hakkının en önemli unsurlarından olan kullanma ve yararlanma haklarına kavuşmak için açıldığından, taşınmazın aynından kaynaklanan dava türüdür. Mülkiyet hakkının ayni bir hak olduğunda kuşku yoktur.
Kanaatimizce, mülkiyet hakkına dayalı elatmanın önlenmesi davalarında, ayrı bir dava konusu yapılmayan mülkiyete ilişkin iptal ve tescil yönünde karar verme olanağı bulunmadığından mülkiyet ihtilafının varlığından söz edilemeyecektir. Farklı bir ifadeyle, bu tür bir davada, davacı,

dava konusu taşınmaza malik olduğunu ve davalının çekişmeli taşınmaza haklı ve geçerli bir nedeni olmaksızın elattığını kanıtlamak zorundadır. Davacının tapu ve çap kaydı ile mülkiyet hakkını kanıtlaması halinde, "tapu kaydı, iptale kadar geçerlidir" kuralı gereğince, davalının bu kayda karşı çıkması ve mülkiyet iddiasında bulunması ayrı bir davanın konusu olması gerektiğinden ve elatmanın önlenmesi davasında mülkiyet değişikliğine ilişkin karar verilemeyeceğinden, davalının bu savunmasına göre mülkiyetin ihtilaflı olduğu sonucuna varılamayacağı gibi, davalının davacının mülkiyet hakkına karşı çıkmamasının da davanın niteliğini değiştirmeyeceği, aksi kabulün de tüm elatmanın önlenmesi davalarında savunma haline getirilerek mülkiyet hakkı ihlallerini arttıracağı ve hatta kira ilişkisi kurma gereği dahi duyulmaksızın haksız işgallere neden olacağı düşüncesindeyiz.

Kaldı ki Yasa Koyucu, Harçlar Kanununun 16. maddesinde açıkça elatmanın önlenmesi davasında taşınmazın değerinin esas alınması gerektiğini hüküm altına aldıktan sonra devam eden 17. maddesinde de tahliye davalarında harca esas değeri bir yıllık kira bedeli üzerinden düzenlemekle, bilinçli bir tercih yaptığını göstermiştir. Zira, elatmanın önlenmesi davalarında taraflar arasında geçerli bir sözleşme ilişkisi olmayıp, davalının davacının mülkiyet hakkına tecavüzü söz konusudur. Tahliye davalarında ise, taraflar arasında kira ilişkisi bulunmakta olduğundan davalının kullanımı haksız elatma niteliğinde değildir.

Öte yandan; elatmanın önlenmesi davasının davalısının yargılamanın ilk duruşmasında davacının talep sonucunu kabul etmesi ve davanın açılmasına da kendi hâl ve davranışıyla sebebiyet vermemiş olması halinde yargılama giderlerinden sorumlu tutulmayacağı (HMK.m.312.), davanın açılmasına neden olmuşsa bile davayı ilk celse kabul ettiğinde karar ve ilam harcının üçte biri, daha sonra kabul ederse üçte ikisini ödemeye mahkûm olacağı (HK.m.22), yargılama sırasında taşınmaza elatmasını sonlandırması halinde dava konusuz kalacağından sadece maktu harca hükmedileceği (HK.1 Sayılı Tarife III/2-a) ve yine öninceleme tutanağı imzalanıncaya kadar elatmasını sonlandırarak davanın konusuz kalması veya davacıyla sulh olması ya da davayı kabul etmesi halinde Avukatlık Asgari Ücret Tarifesi hükümleriyle belirlenen ücretlerin yarısına hükmolunacağı (AAÜT. 6.md.) gözetildiğinde; davalının davacının maliki olduğu taşınmaza haklı ve geçerli bir neden olmaksızın elatması açıkça mülkiyet hakkının ihlali olup, davalının davacının mülkiyet hakkına karşı çıkmadığı gerekçesiyle maktu harç ve maktu vekalet ücretinden sorumlu tutulması kanaatimizce yukarıda değinilen Anayasa hükümleri ile yasal düzenlemelere aykırı olacaktır.

Nitekim; Anayasa Mahkemesi'nin 06.11.2025 tarih ve 166/219 sayılı kararıyla, Küçükçekmece 5. Asliye Hukuk Mahkemesi tarafından "2/7/1964 tarihli ve 492 sayılı Harçlar Kanunu'na ekli (1) Sayılı Tarife'nin "(A) Mahkeme Harçları" başlıklı bölümünün "III – Karar ve ilam harcı" başlıklı fıkrasının "1. Nispi harç" başlıklı bendinin (a) alt bendinin "el atmanın önlenmesi davaları" yönünden Anayasa'nın 13., 35. ve 36. maddelerine aykırı olduğu ileri sürülerek iptaline karar verilmesi talebiyle itiraz yoluna başvurulması üzerine; "...24. 492 sayılı Kanun'un 11. maddesinde harcın mükellefi, 15. maddesinde harç alma ölçüleri, 16. maddesinde değer esasına ilişkin hususlar, 25. maddesinde ödeme usulü, 26. maddesinde ödeme yeri, 28. maddesinde nispi harçlarda ödeme zamanı düzenlenmiştir. Harç ödeme yükümlülüğü öngören kuralda da harcın konusunun,

matrahının ve oranının herhangi bir tereddüde yer vermeyecek şekilde açık ve net olarak düzenlendiği gözetildiğinde kuralın kanunilik şartını sağladığı sonucuna ulaşılmıştır.
25. Anayasa'nın 35. maddesinin ikinci fıkrasında mülkiyet hakkının kamu yararı amacıyla sınırlanabileceği belirtilmiştir. Anayasa'nın 36. maddesinde ise mahkemeye erişim hakkı için herhangi bir sınırlama nedeni öngörülmemiş olmakla birlikte özel sınırlama nedeni öngörülmemiş hakların da hakkın doğasından kaynaklanan bazı sınırlarının bulunduğu kabul edilmektedir. Öte yandan Anayasa'nın başka maddelerinde yer alan kurallara dayanılarak da bu hakkın sınırlanması mümkündür (AYM, E.2024/104, K.2024/173, 17/10/2024, § 27).

26. Anayasa'nın 141. maddesinin dördüncü fıkrasında "Davaların en az giderle ve mümkün olan süratle sonuçlandırılması, yargının görevidir." denilmiş ve usul ekonomisi olarak da adlandırılan bu ilkeyle yargılama maliyetinin en düşük şekilde olmasının ve bu sürecin mümkün olan en hızlı yöntemlerle gerçekleştirilmesinin yargının görevlerinden olduğu ifade edilmiştir (AYM, E.2017/120, K.2018/33, 28/3/2018, § 18).

27. Yargı harçları, yargı hizmetinden yararlanılması karşılığında devlete ödenen katkı payını ifade etmektedir. Yargı harcı ödeme yükümlülüğünün getirilmesiyle, bölünebilen bir kamu hizmeti olan yargı hizmetinden yararlananların bu hizmetin maliyetinin bir kısmına katlanması hedeflenmektedir (..., B. No: 2017/21882, 10/2/2021, § 45; Kemtaş Tekstil İnşaat Sanayi ve Ticaret A.Ş. [GK], B. No: 2020/22192, 17/5/2023, § 59). Bununla birlikte yargı harçları, yargı mercilerinin iş yükünün azaltılması işlevine de sahiptir (bazı değişikliklerle birlikte AYM, E.2024/104, K.2024/173, 17/10/2024, § 30).

28. El atmanın önlenmesi davalarında el atılan taşınır veya taşınmazın değeri üzerinden binde 68,31 oranında harç alınacağını öngören kural, bir yandan yargılama giderlerine ilgililerin katılması amacını taşırken diğer yandan yargı mercilerinin iş yükünün azaltılması amacını taşımaktadır (benzer yöndeki değerlendirmeler için bkz. AYM, E.2022/61, K.2022/101, 8/9/2022, § 33; E.2024/104, K.2024/173, 17/10/2024, § 30).

29. Yargı mercilerinin iş yükünün azaltılması ve bu sayede, önlerine gelen uyuşmazlıkları mümkün olan en kısa sürede çözebilmeleri, ayrıca kamu hizmetlerinin aksamadan yürütülmesi için gerekli olan finansmanın sağlanması açısından ilgililerden karar ve ilam harcı tahsilinde kamusal bir fayda bulunduğu açıktır. Bu itibarla kuralla mülkiyet hakkına ve mahkemeye erişim hakkına getirilen sınırlamanın kamu yararı dışında bir amaca yönelik olduğu söylenemez (benzer yöndeki değerlendirmeler için bkz. AYM, E.2022/61, K.2022/101, 8/9/2022, § 33; E.2024/104, K.2024/173, 17/10/2024, § 31).

30. Bu yönüyle kural meşru bir amaca dayanmaktadır ancak kuralın meşru bir amaca yönelik olması yanında ölçülü de olması gerekir.

31. Anayasa'nın 13. maddesinde güvence altına alınan ölçülülük ilkesi elverişlilik, gereklilik ve orantılılık olmak üzere üç alt ilkeden oluşmaktadır. Elverişlilik öngörülen sınırlamanın amaca ulaşmaya elverişli olmasını, gereklilik amaç bakımından sınırlamanın zorunlu olmasını, diğer bir ifadeyle aynı amaca daha hafif bir sınırlama ile ulaşılmasının mümkün olmamasını, orantılılık ise

hakka getirilen sınırlama ile amaç arasında makul bir dengenin gözetilmesi gerekliliğini ifade etmektedir.

32. Anayasa Mahkemesi 4/12/2024 tarihli ve E.2024/6, K.2024/204 sayılı kararında, 492 sayılı Kanun'un 28. maddesinin birinci fıkrasının (a) bendinin karar ve ilam harçlarının dörtte birinin peşin, geri kalanının kararın tebliğinden itibaren bir ay içinde ödeneceğini düzenleyen birinci cümlesini "davalısı harçtan muaf olan davalar" yönünden incelemiş ve söz konusu cümlenin Anayasa'nın 13., 35. ve 36. maddelerine aykırı olmadığına karar vererek iptal talebini reddetmiştir.

33. Anılan kararda davacının nispi karar ve ilam harcının dörtte birini peşin olarak ödemekle yükümlü tutulmasının yargı mercilerine gereksiz talepler yöneltilmesini belirli oranda önleyebileceği, bu yönüyle peşin harç ödeme yükümlülüğünün mahkemelere yöneltilecek gereksiz talepler nedeniyle yargının iş yükü altında bırakılmasının önlenmesi amacını gerçekleştirmek için elverişli olduğu belirtilmiş, belirli davalarda nispi karar ve ilam harcının alınmasını öngörmenin yanı sıra bu harcın ödenme zamanını belirlemenin de kanun koyucunun takdirinde olduğu, dolayısıyla peşin harç ödeme yükümlülüğünün söz konusu amaca ulaşma bakımından gerekli olmadığının söylenemeyeceği ifade edilmiştir (AYM, E.2024/6, K.2024/204, 4/12/2024, §§ 30, 31).

34. Kararda, nispi karar ve ilam harcının en yüksek oranının binde 68,31 olarak belirlendiği ve bunun yalnızca dörtte birinin peşin, kalan kısmının ise kararın tebliğinden itibaren bir ay içinde ödenmesinin öngörüldüğü, bu durumda kanun koyucunun takdir yetkisini davacı üzerinde anılan harcın yaratacağı baskıyı mümkün olduğunca azaltacak yönde kullandığının kabul edilmesi gerektiği, peşin harcın davacı tarafından bir süre sonra geri alınabildiği ve davacının sunulan adalet hizmetinden yararlandığı gözetildiğinde davacının nispi karar ve ilam harcı olarak ödediği tutardan belirli bir süre mahrum kalmasının tek başına katlanılamayacak bir külfet olarak nitelendirilmesinin mümkün olmadığı ve peşin harç ödenmesini öngören düzenlemenin orantılılık ilkesine aykırı olmadığı sonucuna varılmıştır (AYM, E.2024/6, K.2024/204, 4/12/2024, §§ 33-35). Kararda ekonomik gücü olmayanların 6100 sayılı Kanun'un 334. maddesi uyarınca adli yardım kurumundan yararlanabileceği, bu yönüyle ekonomik gücü zayıf kişilere aşırı bir külfet yüklemesini engellemeye yönelik bir güvencenin bulunduğu da vurgulanmıştır (AYM, E.2024/6, K.2024/204, 4/12/2024, § 37).

35. Bu kapsamda anılan kararda mahkemeye erişim hakkına ilişkin olarak yapılan değerlendirmeler mülkiyet hakkı açısından da geçerli olduğundan itiraz konusu kural bakımından söz konusu karardan ayrılmayı gerektirir bir durum bulunmamaktadır.

36. Bununla birlikte kuralla mülkiyet hakkına getirilen sınırlamanın davanın kabulü halinde harcın nihai yüklenicisi olan davalı yönünden de değerlendirilmesi gerekir. Bu itibarla temel hak ve özgürlüklerin kanunla sınırlanmasına ve meşru amaca ilişkin olarak davacı yönünden yapılan değerlendirmeler davalı açısından da geçerlidir.

37. Öte yandan davanın aleyhine sonuçlanması durumunda davalının, harcı ödemekle yükümlü kılınacağını öngörebileceği gözetildiğinde kuralla ödenmesi öngörülen nispi harcın uyuşmazlığın

dava açılmadan çözülmesine katkı sağlayacağı açıktır. Dolayısıyla kuralın anılan meşru amaca ulaşmak bakımından elverişli olduğu kanaatine varılmıştır.

38. Ayrıca daha hafif bir araçla söz konusu amaca ulaşılabileceği söylenemediğinden kuralın gerekli olduğu, harcın oranının yüksek olmadığı da dikkate alındığında kuralla ödenmesi öngörülen nispi harcın davalıya aşırı bir külfet yüklemediği anlaşılmaktadır. Bu itibarla kuralla elde edilmek istenen kamusal yarar ile davalıya yüklenen külfet arasında bir dengesizliğin bulunmadığı ve kuralın davalı yönünden de ölçüsüz bir sınırlamaya sebep olmadığı sonucuna ulaşılmıştır.

39. Açıklanan nedenlerle kural Anayasa'nın 13., 35. ve 36. maddelerine aykırı değildir..." gerekçeleriyle itirazın reddine karar verilmiştir.

Somut olayda, tarafların 14.09.2023 tarihinde kesinleşen mahkeme kararıyla boşandıkları ve eldeki davanın 12.06.2024 tarihinde açıldığı, ön inceleme tutanağının 05.11.2024 tarihinde düzenlendiği; davalının cevap dilekçesinde, dava konusu taşınmaz hakkında açmış olduğu mal rejiminin tasfiyesi davasının derdest olduğunu beyan ederek davanın reddini savunduğu, davacının dava konusu taşınmazın kayden maliki olduğu ve taşınmazın dava tarihi itibarıyla davalının kullanımında iken yargılama sırasında 21.02.2025 tarihinde boşaltılarak davacıya teslim edildiği anlaşılmaktadır.
Hal böyle olunca; yukarıda değinilen Anayasa hükümleri ve yasal düzenlemeler ile İçtihadı Birleştirme ve Anayasa Mahkemesi kararlarıyla birlikte somut olay değerlendirildiğinde; Mahkemece elatmanın önlenmesi davası konusuz kaldığından maktu karar ve ilâm harcına hükmedilmiş olmasında bir isabetsizlik yoktur. Öte yandan, davalının çekişme konusu taşınmazı davacının muvafakatıyla kullandığı ve dava açmakla muvafakatın geri alındığı ve böylece dava açılmasına kendi hâl ve davranışıyla sebebiyet vermediği kabul edilse dahi, davalının yargılamanın ilk duruşmasında davacının elatmanın önlenmesine ilişkin talep sonucunu kabul etmediğinden yargılama giderlerinden sorumlu tutulması da doğrudur. Yine; davalının ön inceleme tutanağı imzalanıncaya kadar elatmasını sonlandırarak davanın konusuz kalması veya davacıyla sulh olması ya da davayı kabul etmesi halinde Avukatlık Asgari Ücret Tarifesi hükümleriyle belirlenen ücretlerin yarısına hükmolunması gerekecekken, davalının ön inceleme tutanağı imzalandıktan sonra taşınmazı boşaltması nedeniyle dava konusuz kaldığından, davalı aleyhine dava konusu taşınmazın dava tarihindeki değeri üzerinden nispi vekalet ücretine hükmedilmiş olmasında da bir isabetsizlik bulunmadığı kanaatiyle kararın onanması görüşünde olduğumuzdan Sayın Çoğunluğun düzeltilerek onama kararına katılamıyoruz.